ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Ὁ ἐξ Ἠπείρου

ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2018

Τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν
Μακαρίου *Κορίνθου,* ***Νικοδήμου*** *Ἁγιορείτου,*
Νικηφόρου *Χίου, καὶ διδασκάλου* ***Ἀθανασίου*** *Παρίου.*

ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ

Ἔκδοσις γ΄

Ἔργον ψυχωφελέστατον καὶ σωτηριωδέστατον, περιέχον μαρτύρια 190 καὶ πλέον Νεοφανῶν Ἁγίων Μαρτύρων τῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μας τῶν ἐτῶν 1400 ἕως 1900 μετὰ Χριστόν.

Ἐπιμέλεια:
Ἀθανασίου Γ. Μάργαρη
Φιλολόγου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1996

Σειρά:
«Ἁγιολογικά 7»

ISBN: 978-618-5390-02-0

Ἐκδοτική Παραγωγή

ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀρδηττοῦ 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ὁ ἐξ Ἠπείρου ὁμοῦ δέ καί διήγησις περί τοῦ Δανιήλ τοῦ ἐξ Ἰσμαηλιτῶν*

Κατὰ τὸ ἔτος 1750, Νοεμβρίου 18 ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Ἀναστάσιος.

«Ἀναστάσιος ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλήσας,
Νέος Μάρτυς πέφηνεν ἴσος τοῖς πάλαι»

Ἀναστάσιος ὁ νέος τοῦ Χριστοῦ μάρτυς καί καλλίνικος τῆς εὐσεβείας ἀθλητής κατήγετο ἀπό τήν Παραμυθίαν τῆς Ἠπείρου. Ἡμέραν τινά ἐξῆλθε μετ' ἄλλων Χριστιανῶν εἰς τούς ἀγρούς, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καί τήν ἀδελφήν

* Τό Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου εὑρίσκεται χειρόγραφον ἐν τῇ κατά τόν ἀγιώνυμον Ἄθῳ Ἱερά Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης ἐκτενέστερον, ἔνθα ὑπάρχει καί ἡ ὀπτασία τοῦ ἀνωτέρω Δανιήλ, ἐπίσης χειρόγραφος. Ὁ ἐνταῦθα παρατιθέμενος Βίος, παραληφθείς ἐκ τοῦ ὡς ἄνω χειρογράφου, διεσκευάσθη ὑπό τοῦ Ὁσιολογιωτάτου ἐν Μοναχοῖς καί Ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας Γέροντος Γερασίμου Μικραγιαννανίτου.

του, διά νά θερίσουν. Ὁ υἱός τοῦ ἡγεμόνος τοῦ τόπου, Ὀθωμανοῦ ὄντος, Μουσᾶς λεγόμενος, διήρχετο ἐκεῖθεν μαζί μέ ἄλλους ἀγαρηνούς, ἀποσταλείς ὑπό τοῦ πατρός του εἰς τινά ὑπηρεσίαν. Ἰδόντες οἱ ἀσεβεῖς ἀγαρηνοί μέ ἀκόλαστον ὀφθαλμόν τήν ἀδελφήν τοῦ Ἀναστασίου, ὡραίαν οὖσαν καί εὐειδῆ, ἔδραμον κατ' αὐτῆς πρός ἐκτέλεσιν τῆς κτηνώδους αὐτῶν ἐπιθυμίας. Ἀλλά προφθάσας ὁ Ἀναστάσιος καί συμπλακείς μετ' αὐτῶν, ἔδωκε τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ καιρόν καί ἔφυγε.

Προσβληθέντες οἱ ἀγαρηνοί ἐκ τούτου, διότι μετά τοῦ Ἀναστασίου ἔδραμον καί οἱ ἄλλοι ἐκεῖ ὄντες Χριστιανοί, οἵτινες καί ὕβρισαν τούς ἀκολάστους τούτους ἀγαρηνούς, διέβαλον τόν Ἀναστάσιον, κατά τοῦ ὁποίου ἐστράφη ὅλη ἡ μανία αὐτῶν, ἀντιστρόφως καί ψευδῶς εἰς τόν πασάν. Ὁ δέ πασάς ὀργισθείς ἀπέστειλε στρατιώτας καί ἔφεραν δέσμιον τόν ἀθῶον Ἀναστάσιον, ἐκ τοῦ ὁποίου μανθάνει ὅλην τήν ἀλήθειαν. Ἰδών δέ αὐτόν νέον καί ὡραῖον καί ἀνδρεῖον ἠβουλήθη, μέ ὅποιον τρόπον δυνηθῆ, εἴτε μέ κολακείας καί ὑποσχέσεις, εἴτε μέ ἀπειλάς καί τιμωρίας, νά φέρη αὐτόν εἰς τόν Ἰσλαμισμόν. Ὁμοῦ δέ μέ τά ἄλλα οἱ κατήγοροι τοῦ Ἀθλητοῦ εἶπον εἰς τόν ἡγεμόνα, ὅτι δῆθεν ἔδωκε λόγον ἐξομώσεως τῆς πίστεώς του.

Ἀκούσας ὁ Ἀναστάσιος ταῦτα μετά μεγάλης παρρησίας καί εὐτολμίας καί ψυχικοῦ θάρρους

εἶπε· «Οὐδέποτε εἶπον τοιοῦτον λόγον. Χριστιανός ἐγεννήθην, Χριστιανός καί θά ἀποθάνω, μέ τήν βοήθειαν τοῦ Χριστοῦ μου. Ὅσον διά τά ἀγαθά, ἅτινά μοῦ ὑπόσχεσαι, οὐδόλως ἐνδιαφέρομαι, διότι ἔχω πολλά ἀγαθά αἰώνια, ἀποκείμενα εἰς τούς οὐρανούς, ἅτινα δέν ἔχουν καμμίαν σύγκρισιν μετά τῶν παρόντων». Ἀνακρινομένου τοῦ μακαρίου μάρτυρος, ἵσταντο ἀκούοντες ταῦτα καί οἱ συκοφαντήσαντες αὐτόν ἀγαρηνοί, οἵτινες καί τῷ εἶπον· «Δέν εἶσαι σύ, ὅστις ἔταξες τότε νά γίνης ἀγαρηνός; διατί τώρα ἀρνεῖσαι καί δέν θέλεις νά ἐκπληρώσης ὅ,τι εἶπες;» Ἀπεκρίθη ὁ Ἀναστάσιος· «Οὔτε εἶπον τοιοῦτον λόγον, οὔτε κάν ἐσκέφθην τοιοῦτον τί, οὔτε ἀρνοῦμαι τήν ἁγίαν Πίστιν μου, ὑπέρ τῆς ὁποίας εἶμαι ἕτοιμος νά ἀποθάνω. Τά τοιαῦτα εἶναι συκοφαντίαι καί ψεύδη. Ἐγώ Χριστιανός ἐγεννήθην, Χριστιανός καί ἀποθνήσκω». Ταῦτα εἶπεν ὁ μάρτυς καί κατά διαταγήν τοῦ πασᾶ ἐδάρη καί ἐκλείσθη εἰς τήν φυλακήν.

Μετά παρέλευσιν ἡμερῶν τινῶν ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πασᾶ κάποιος ἐκ τῶν φίλων του, ὅστις μαθών τά περί τοῦ Ἀναστασίου, συνεβούλευσε τοῦτον τί νά πράξη, εἰπών ἐπί λέξει· «Αὐτοί οἱ Χριστιανοί εἶναι πολύ σκληροί καί ἐπίμονοι καί δέν ἀφήνουν τήν πίστιν των, ἐάν κάμη τίς εἰς αὐτούς καί τάς πλέον φοβεράς τιμωρίας, ἀλλά καί αὐτόν τόν θάνατον μετά προ-

θυμίας δέχονται ὑπέρ τῆς πίστεώς των. Ἐάν λοιπόν θέλης νά ἐπιστρέψης αὐτόν τόν νέον, μή τόν τιμωρήσης πλέον, ἀλλ' ἐξάγαγε αὐτόν τῆς φυλακῆς καί μετά καλοῦ τρόπου νά τοῦ ὑποσχεθῆς δωρεᾶς καί πλούτη καί ἄλλας χάριτας καί τοιουτοτρόπως ἴσως κατορθώσης καί τόν ἐπιστρέψης». Ἀκούσας ἐκεῖνος ταῦτα ἐξήγαγε τόν μάρτυρα τῆς φυλακῆς καί ἄρχισε νά τόν κολακεύη καί νά τοῦ ὑπόσχεται πλεῖστα ὅσα ἐπίγεια ἀγαθά καί ἐν τέλει ὅτι θά τόν θεωρῆ ὡς υἱόν του γνήσιον, ἄν ὑπακούση εἰς ὅ,τι τοῦ λέγει. Εἰς ταῦτα συνήνεσε καί ὁ εἰρημένος φίλος τοῦ πασᾶ, προσθέσας ὅτι ἔχει θυγατέραν ὡραίαν καί πάγκαλον, τήν ὁποίαν θά δώση εἰς γυναῖκά του, ὑπέσχεντο δέ ἀκόμη καί ἵππους καί κοσμήματα καί πολλά ἄλλα, ἀρκεῖ νά δεχθῆ νά γίνη Μωαμεθανός.

Μετά φρίκης καί βδελυγμίας καί ἀποστροφῆς ἤκουσε τάς τοιαύτας ματαιολογίας ὁ γενναῖος τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητής καί θαρραλέως ἀπεκρίνατο· «Ἐγώ ἔχω εἰς τούς οὐρανούς ἀγαθά, ὄχι ὡσάν αὐτά τά ἰδικά σας, ἀλλά ἀσυγκρίτως καλλίτερα, τιμιώτερα καί ἀτελεύτητα καί οὐδόλως δέχομαι τά ἰδικά σας, τά φθαρτά καί μάταια διά νά μή ἀπολέσω ἐκεῖνα τά αἰώνια· ὅθεν οὐδέ τήν πίστιν μου ἀρνοῦμαι μέ κανένα τρόπον, μή γένοιτο». Ἐμβροντηθέντες εἰς τήν ἀπολογίαν ταύτην τοῦ μάρτυρος οἱ ἀγαρηνοί, ἐνέκλεισαν

πάλιν αὐτόν εἰς τήν φυλακήν, διά νά σκεφθῶσι τί ἐν προκειμένῳ νά πράξωσι.

Βλέπων ταῦτα καί ἀκούων ὁ υἱός τοῦ πασᾶ Μουσᾶς, ὡς ἔχων ἀγαθήν προαίρεσιν, ἐσκέφθη ἐξ ἀφορμῆς τούτων λίαν φρονίμως καί συνετῶς καί διηρωτᾶτο λέγων καθ' ἑαυτόν· «Τίς καί ποία ἄρα γέ εἶναι ἡ πίστις τῶν Χριστιανῶν, ὥστε ὄχι μόνον ὅλα τά ἀγαθά τοῦ κόσμου ὡς οὐδέν λογίζονται χάριν αὐτῆς, ἀλλά καί πᾶσαν κακουχίαν καί ἐπώδυνον θάνατον ὑπομένουν δι' αὐτήν; Καί ἰδού οὗτος ὁ ἄνθρωπος, καίτοι πτωχός, δέν ἠθέλησε νά λάβη τά προτεινόμενα ἀγαθά, τά ὁποῖα καί ἐγώ ὁ ἴδιος ἐπεθύμησα, ὅστις εἶμαι τόσον πλούσιος, αὐτός δέ τά ἀρνεῖται διά νά μή ἀπολέση τήν πίστιν του. Τίς λοιπόν, ποία εἶναι αὕτη ἡ πίστις, τήν ὁποία φυλάττουν τόσον ἀκριβῶς οἱ Χριστιανοί;»

Ἐπιθυμῶν νά διαφωτισθῆ ἐπ' αὐτῶν καί νά λάβη σαφεῖς πληροφορίας, κατώρθωσε νά ὑπάγη κρυφίως εἰς τήν φυλακήν διά νά συνομιλήση μέ τόν Ἀναστάσιον. Ἰδών ὁ Θεός τήν ἀγαθήν τοῦ νεανίου προαίρεσιν, ἔδειξε τό ἑπόμενον θαῦμα, διά νά διαθερμάνη τήν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ἔτι περισσότερον. Ὡς εἰσῆλθεν εἰς τήν φυλακήν, ἀνοίξαντος τοῦ δεσμοφύλακος, ἰδού βλέπει δύο νέους ἀστραπομόρφους πλησίον του Ἀναστασίου, τῶν ὁποίων τήν ἐξαισίαν λάμψιν μή ὑποφέρων ἔπεσε πρηνής ὅλος ἔμφο-

βος. Ποιήσαντος δέ νεῦμα τοῦ Ἁγίου εἰς τούς ἀστραπομόρφους ἐκείνους, ἵνα ἀναχωρήσωσιν ἐκεῖθεν, ἐπλησίασεν ὁ Μουσᾶς καί πρῶτον μέν ἐρωτᾶ περί ἐκείνων ποῖοι ἦσαν καί μαθών ὅτι ἦσαν Ἄγγελοι, οἱ φύλακες τῶν Χριστιανῶν, πάλιν ἐρωτᾶ ἐάν ἔχωσι τοιούτους φύλακας καί οἱ ἀγαρηνοί, ἀλλά καί διατί οἱ Χριστιανοί καταφρονοῦσιν ὅλα τοῦ κόσμου τά ἀγαθά καί δέν δειλιῶσι βάσανα καί τιμωρίας καί θάνατον.

Εἰς τάς ἐρωτήσεις αὐτάς τοῦ ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς εἰπών· «Ὅλοι ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί ἔχομεν ἀπό ἕνα τοιοῦτον Ἄγγελον, ὅστις μᾶς φυλάττει ὅσον καιρόν εἴμεθα εἰς τοῦτον τόν κόσμον καί, ὅταν ἀποθάνωμεν, λαμβάνει τήν ψυχήν μας καί τήν ὑπάγει εἰς τόν Παράδεισον, σεῖς δέ, καί τά λοιπά ἔθνη, ἔχει ἕκαστον ἔθνος ἀνά ἕνα. Ὅσον δέ, διατί κατεφρόνησα τά προτεινόμενα ἀγαθά παρά τοῦ πατρός σου, τοῦτο ἔπραξα, διότι ἡμεῖς ἔχομεν πλούτη εἰς τούς οὐρανούς καί ἀγαθά ἀνεκλάλητα καί αἰώνια, πρός τά ὁποῖα παραβαλλόμενα ὅλου τοῦ κόσμου τά καλά καί ἀγαθά εἶναι σκιά καί μηδέν». Ταῦτα ἀκούσας ὁ νέος καί πληροφορηθείς τήν ψυχήν διά τῆς ἐνεργείας τῆς θείας Χάριτος, ἔπεσεν εἰς τούς πόδας τοῦ Ἀναστασίου, παρακαλῶν νά τόν κάμη Χριστιανόν. Ὁ δέ μάρτυς τοῦ εἶπεν· «Αὐτό πού ζητεῖς δέν εἶναι δυνατόν νά τό λάβης τώρα, διότι ὅταν τό μάθη ὁ πατήρ σου θά ἐξοντώση

ὅλους τούς Χριστιανούς· μόνον πίστευε κρυφίως εἰς τόν Δεσπότην Χριστόν καί παρακάλει αὐτόν νά σέ ἀξιώση τοῦ πόθου καί ἀσφαλῶς ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου θά οἰκονομήση τό συμφέρον σου». Ταῦτα εἰπών ὁ μάρτυς εἰς τόν Μουσάν, τοῦ ἔδειξε πῶς νά κάμνη τό σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί ἀπέλυσεν αὐτόν ἐν εἰρήνῃ.

Ὁ δέ ἐπάρατος ἐκεῖνος πατήρ τοῦ θεόφρονος Μουσᾶ, ἐκβαλών τῆς φυλακῆς τόν Ἀναστάσιον, καί ἰδών ὅτι οὔτε μέ βίας, οὔτε μέ κολακείας δύναται νά πείση αὐτόν πρός ἐξόμωσιν, ἔδωκε διαταγήν καί ἀπεκεφάλισαν αὐτόν ἔξω τῆς πόλεως, πλησίον τοῦ ἐκεῖ εὑρισκομένου Μοναστηρίου. Ἔμεινε δέ τό τίμιον λείψανον τοῦ μακαρίου καί καλλινίκου μάρτυρος ἐρριμμένον εἰς τόν τόπον, ἔνθα ἀπεκεφαλίσθη, μή τολμώντων τῶν Χριστιανῶν νά πλησιάσουν καί παραλάβουν αὐτό πρός ἐνταφιασμόν, κατόπιν ἀπειλῆς τοῦ τυράννου. Ἔβλεπον δέ οἱ εὐσεβεῖς φῶς κατερχόμενον ἄνωθεν ἐπί τοῦ τιμίου τοῦ μάρτυρος λειψάνου, δοξάζοντος τοῦ Θεοῦ τόν καλλίνικον Ἀθλητήν, τόν διά τήν ἀγάπην αὐτοῦ εἰς ἡλικίαν νεανικήν καί ἀνθηράν ἀποθανόντα ἀνδρείως. Ἀλλ' ἐν τῇ νυκτί φανείς κατ' ὄναρ ὁ μάρτυς εἰς τόν πασάν, διέταξεν αὐτόν μετ' ἀπειλῆς νά δώση τό λείψανον αὐτοῦ εἰς τό ἐκεῖσε Μοναστήριον. Εἰδοποιήσας τότε τούς Μοναχούς ἦλθον μετά λαμπάδων καί θυμιαμάτων καί

λαβόντες τό ἅγιον λείψανον μετά τῆς προσηκούσης τιμῆς καί εὐλαβείας, ἔφερον αὐτό εἰς τό Μοναστήριον καί τό ἐνεταφίασαν[1].

Μετά τό ἔνδοξον τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου μαρτύριον, ὁ υἱός τοῦ πασᾶ Μουσᾶς ἐγένετο περίλυπος καί σκυθρωπός, ἀναλογιζόμενος ὅσα εἶδε καί ἤκουσε παρά τοῦ Μάρτυρος καί ἀπεστρέφετο τά πάντα, δόξας, τιμάς, ἡδονάς καί τά λοιπά τοῦ κόσμου τερπνά, νυχθημερόν δέ παρεκάλει τόν Θεόν ἵνα ποιήση ἔλεος μετ' αὐτοῦ καί τόν ἀξιώση τῆς Χάριτός του καί ἔτυχε τοῦ αἰτήματος διά παρακλήσεως καί μεσιτείας τοῦ Ἁγίου. Διότι προσκληθείς ὁ πατήρ αὐτοῦ εἰς γάμους παρά τῆς ἀδελφῆς του, κατοικούσης εἰς ἄλλην χώραν, ἀπέστειλεν ἀντ' αὐτοῦ τόν υἱόν του Μουσάν. Ἐκ τούτου ὁ Μουσᾶς, εὑρών κατάλληλον καιρόν, ἀπῆλθεν εἰς τόν τάφον τοῦ Ἁγίου καί προσπεσών ἐπ' αὐτοῦ ἐδέετο μετά δακρύων μέχρις ἐνάρξεως τῆς ἀκολουθίας, ἔνθα ἐφυπνώσας ὀλίγον εἶδε τόν Ἅγιον Ἀναστάσιον λαμπροφοροῦντα καί λέγοντα πρός αὐτόν· «Μή λυπῆσαι, ἀδελφέ, ἀλλ' ὕπαγε εἰς τόν δρόμον σου καί θέλεις λάβει τό ποθούμενον». Περιχαρής γενόμενος ὁ Μουσᾶς ἐκ τούτου, ἀπῆλθε κατά τήν ἐντολήν τοῦ πατρός

1. Γενομένης δέ μετά ταῦτα τῆς ἀνακομιδῆς, τά ἅγια λείψανά του, εὐωδιάζοντα ἀρρήτως, ἐτοποθέτησαν ἐντός κιβωτίου, ἔνδον του ἁγίου Βήματος.

του εἰς τούς γάμους, μή προσέχων ἐντελῶς εἰς τά μάταια καί φθαρτά, ἀλλ᾽ ἦτο ὅλος προσεκτικός καί σύννους, ἀναμένων τό θεῖον ἔλεος, ὅπερ καί ἐξαπέστειλεν ὁ Κύριος, κατά τόν ἑξῆς θαυμαστόν τρόπον:

«Κοιμωμένου αὐτοῦ εἰς τό διωρισμένον δωμάτιον, μετά τήν τέλεσιν τῶν γάμων, φαίνεται πρός αὐτόν εἷς ἀστραπόμορφος νεανίας λέγων πρός αὐτόν· «Ἐγέρθητι καί ἀκολούθει μοι». Ἐγερθείς δέ, ὡς εὑρέθη, ἀνυπόδητος καί ἀκολουθήσας ὄπισθεν τοῦ φανέντος, ἰδού ἠνοίγησαν εἰς αὐτούς αἱ θύραι τῆς οἰκίας αὐτομάτως, κοιμωμένων πάντων καί ἐξελθόντες ἀμφότεροι περιεπάτησαν δρόμον πολύ, εὑρόντες δέ μίαν βρύσιν ὕδατος καί ἐκεῖ ἕνα Ἀσκητήν, ἐκάθησαν. Τότε ὁ φανείς, ὅστις ἦτο Ἄγγελος Κυρίου Παντοκράτορος, παραδώσας τόν Μουσάν εἰς ἐκεῖνον τόν Ἀσκητήν λέγει· «Εἰς τοῦτον ἀκολούθει καί αὐτός θέλει σε ὁδηγήσει εἰς ὅ,τι ἐπιθυμεῖς». Ταῦτα εἰπών ὁ Ἄγγελος εἰς τόν Μουσάν ἐγένετο ἀφανής· ὁ δέ Μουσᾶς, ἀκολουθήσας τόν Γέροντα ἐκεῖνον, ἔφθασαν εἰς Πελοπόννησον. Εὑρόντες δέ μίαν Ἐκκλησίαν εἰς ἔρημον τόπον, προσεκύνησαν ἐκεῖ. Ἀλλ᾽ ὁ νέος ἠτόνησεν ἐκ τοῦ κόπου καί τῶν στερήσεων, διότι καθ᾽ ὁδόν ἔτρωγον μόνον χόρτα καί τά τοιαῦτα καί εὑρίσκοντο εἰς μεγάλην ἀδημονίαν.

Εἶχε δέ ὁ νέος ἀφόρητον λύπην, διότι ὁ ἐχθρός ἤρχισε νά τόν πολεμεῖ μέ τήν ἐνθύμησιν τῶν γονέων του καί τῶν ἄλλων τερπνῶν καί ἀπολαυστικῶν, ἅτινα ἐγκατέλειψε καί ἤδη ὑποφέρει στερηθείς τά πάντα. Ὁ δέ γέρων Ἀσκητής, βλέπων αὐτόν εἰς τοιαύτην ἀνάγκην, τοῦ εἶπε νά εἰσέλθη καί πάλιν εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί νά προσευχηθῆ. Προσκυνήσας τότε ἐκεῖνος τήν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἤκουσε φωνήν ἐξ αὐτῆς λέγουσαν· «Μή λυπῆσαι, τέκνον, διά τά πρόσκαιρα ἀγαθά, ἅτινα ἀφῆκες, διότι ὁ Υἱός μου καί Θεός πολλά ἔπαθε διά τήν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων· χαῖρε δέ μᾶλλον καί εὐφραίνου, ὅτι πολλῶν ἀγαθῶν μέλλεις νά ἀξιωθῆς ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν». Ἀλλά καί ἐκ τῆς Εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ ἤκουσε φωνήν τά αὐτά λέγουσαν. Ἀπό ταῦτα ὁ Μουσᾶς, χαρᾶς ἀπείρου πλησθείς, ἐλησμόνησεν ὅλην τήν κακοπάθειαν, ἀπηλλάγη δέ καί τῶν σατανικῶν προσβολῶν καί ἠρώτησε τόν Γέροντα ἐάν πάντοτε ὁμιλῶσιν αἱ ἅγιαι Εἰκόνες. Ὁ δέ λέγει πρός αὐτόν· «Οὐχί πάντοτε, τέκνον, ἀλλ' ὅταν εἶναι ἀνάγκη». Ὁδεύσαντες μετά ταῦτα ὀλίγας ἡμέρας, ἔφθασαν εἰς τάς Πάτρας καί εὑρόντες πλοῖον διά Βενετίαν ἐπεβίβασεν εἰς αὐτό ὁ Γέρων τόν Μουσάν καί ἀπέστειλεν αὐτόν εἰς τούς ἐκεῖ Ὀρθοδόξους μέ συστατικά γράμματα, δώσας

εἰς αὐτόν καί μίαν θαυματουργόν Εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Φθάσας ὁ Μουσᾶς εἰς Βενετίαν καί ὑποδειχθείς ἀπό τούς Χριστιανούς, ἐβαπτίσθη ὑπ' αὐτῶν μετονομασθείς Δημήτριος. Μετά τινά καιρόν, ἀκούσας τά περί τοῦ Ἁγίου καί θαυματουργοῦ Σπυρίδωνος, ἀπῆλθεν εἰς Κέρκυραν, εἰσελθών δέ ἐκεῖ εἰς Κοινόβιον καί γενόμενος Μοναχός, μετωνομάσθη Δανιήλ. Ἐπειδή ὅμως εἶχε σφοδράν ἐπιθυμίαν νά μαρτυρήση ὑπέρ τοῦ Κυρίου, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου καί ἀπεκαλύφθησαν εἰς αὐτόν διά θαυμαστῆς ὀπτασίας τά περί τῆς ἐλευθερίας τῶν Χριστιανῶν ἐκ τῆς τουρκικῆς δουλείας, τήν ὁποίαν καί συνέγραψεν. Ἀλλ' οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἕλληνες τόν ἀπέτρεψαν ἀπό τό Μαρτύριον, διά νά μή ἐπακολουθήση ἐκ τούτου ἀνωμαλία καί διωγμός εἰς τούς ἐκεῖ Χριστιανούς, ὁπότε καί ἠναγκάσθη νά ἐπιστρέψη εἰς Κέρκυραν. Ὁ πόθος ὅμως τοῦ Μαρτυρίου δέν τόν ἄφηνε νά ἡσυχάση καί ἐπῆγεν εἰς τήν Λακεδαιμονίαν, μέ σκοπόν νά μεταβῆ ἐκεῖθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐκ νέου, ἀλλ' ἐκεῖ παρέμεινεν ὀλίγον καιρόν, συνηντήθη δέ καί συνωμίλησε μέ εὐλαβῆ τινά Χριστιανόν, ὅστις καί διηγήθη ταῦτα, ὡς τά ἤκουσεν ἐκ στόματος τοῦ ἰδίου Δανιήλ. Εἶδε δέ καί εἰς χεῖρας τοῦ Δανιήλ τήν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, τήν ὁποίαν τοῦ εἶχε δώσει ὁ γέ-

ρων Ἀσκητής, ἀποστέλλων αὐτόν εἰς Βενετίαν καί τήν ὁποίαν οἱ Χριστιανοί εἶχον ἐπαργυρώσει. Εἰς τόν αὐτόν ἀδελφόν Χριστιανόν εἶπεν ὁ Δανιήλ ὅτι ἔχει τό κατά πλάτος μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου καί τάς κατά μέρος ἐρωτήσεις καί ἀποκρίσεις. Ἀλλαχοῦ γράφεται ὅτι ἐκ Κωνσταντινουπόλεως «ἐπέστρεψεν εἰς Κέρκυραν καί ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, ἀφ' οὗ πρῶτον ὠκοδόμησε Ναόν τῆς Θεοτόκου, Μυρτιάν καλούμενον μέχρι τοῦ νῦν, ἔνθα καί τό Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου καί ἡ ὀπτασία αὐτοῦ τοῦ Δανιήλ ἰδιοχείρως γεγραμμένα εὑρίσκονται». Ἀπετμήθη δέ ὁ Ἅγιος Ἀναστάσιος τῇ 18ῃ Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1750 εἰς δόξαν Θεοῦ. Ἀμήν.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὴν πλάνην κατήσχυνας, τῶν δυσσεβῶν ἀνδρικῶς, ἐκχύσει τοῦ αἵματος, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ πόνοις ἀθλήσεως.

Ὅθεν τῆς ἀφθαρσίας, δεδεγμένος τὸ στέφος, πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, Ἀναστάσιε Μάρτυς, λυτροῦσθαι πολυτρόπως, ἡμᾶς περιστάσεων.

Κοντάκιον

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρικῶς ἐναθλήσας, τῆς τῶν Μαρτύρων ἠξιώθης εὐκλείας, ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις, Ἀναστάσιε· ἄνθος γὰρ νεότητος, παριδὼν θεοφρόνως, ἀνδρικῶς ὑπέμεινας, τὴν τομὴν τοῦ αὐχένος· καὶ αἰωνίου δόξης μετασχών, Χριστὸν δυσώπει, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Μεγαλυνάριον

Τῆς Παραμυθίας τερπνὸς βλαστός, καὶ πάσης Ἠπείρου, νέον κλέος ὤφθης σοφέ· ὅθεν σοῦ τὴν μνήμην, τελοῦμεν τὴν ἁγίαν, χαρμονικῶς τιμῶντες, σέ Ἀναστάσιε.

